

ἡμῖν ἰσχυρῶν. Μεταξὺ τῶν διατριβῶν τούτων, καλλίστην κατέχει θέσιν διὰ τὸ ἐπίκαιρον αὐτῆς καὶ μέγα ἐνδιαφέρον ἡ διατριβὴ τοῦ ἡμετέρου διαπρεποῦς φίλου καὶ μεταφραστοῦ τοῦ «Φάουστ» κ. Γεωργ. Κ. Στρατήγη ὑπὸ τῷ τίτλῳ «Ποῦ κεῖται ἡ Ἑλλάς»; Λαμβάνων ἀφορμὴν ὁ κ. Στρατήγη ἐκ τοῦ ἐκπατρισμοῦ τῶν ἀριστείων τῆς παρ' ἡμῖν τέχνης καὶ τῶν γραμμάτων, ἐκπατρισμοῦ ὀφειλομένου εἰς τὴν ἀστοργίαν τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἐξετάζει μετὰ γλαφυρότητος ποῦ κεῖται ἡ Ἑλλάς, ἀφ' οὗ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τῶν διαπρεπεστέρων αὐτῆς τέκνων. Καὶ καταλήγει οὕτω διὰ πικροῦ λογοπαγνίου, ὅτι ἐνθάδε κεῖται, δηλὰ δὴ Ci GiL. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν σοβαρωτέρων διατριβῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων διαπρέπει καὶ ἡ τοῦ σοφοῦ κ. Παπαρηγοπούλου περὶ *Αὐτογράφων*. Ἐκ τῶν διηγημάτων καθῆκον νομίζομεν νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἤρесе ἡμῖν τὸ τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου *Παρά τὰ Ὑδατα*, διὰ τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν χάριν τῆς περιγραφῆς καὶ διότι εἶνε γεγραμμένον ὑπὸ τὸν χαρίεντα τύπον τῶν νεωτάτων ξένων διηγημάτων, καὶ στερεῖται τοῦ ἀηδοῦς ἐκείνου φόρτου τετριμμένης ψυχολογικῆς διονυχίτεως τῶν χαρακτήρων, ἀποληγούσης εἰς τὸ φορτικὸν καὶ ἀηδές. Ἔπονται διατριβαὶ τῶν κ.κ. Λάμπρου, Ἀμπελά, Ἰαλέμου, Σκυλίσση, Σκόκου, Κουρτίδου, Καμπούρογλου κλπ. ἐπίσης πολλοῦ ἐνδιαφέροντος. Ποιήσεις ἐκλεκταὶ ποικίλλουσι τὸ ὅλον ἐγκατασπερμέναι μεταξὺ τῶν διατριβῶν καὶ ἀνήκουσαι εἰς τοὺς κ. κ. Κωστήν Παλαμᾶν, τὸν τρυφερόν ποιητὴν τῶν *Τραγουδιῶν*, Ἀχ. Παράσχον, Γ. Στρατήγη, Γ. Δροσίνη, Ἀντ. Μάτεσιν τὸν χαρίεντα μεταφραστὴν τοῦ Χάινε, Γεωρ. Ἀναστασόπουλον, κλ. Ἰδιαίτερος μνημονεύομεν τοῦ *Σμυρναίου Χασάπη* τοῦ κ. Λαφῶν, διὰ τὴν ἐκτακτὸν χάριν τῆς ἐρωτικῆς περιπαθείας καὶ τῆς ὅλως ἰδιορρυθμοῦ ἐρωτικῆς ἐκφράσεως. Τὸ ποίημα τοῦτο μεταφέρομεν ὁλόκληρον ἐν ταῖς ποιήσεσι τοῦ παρόντος φύλλου τοῦ *Ἀπόλλωνος*. Ἐκ τοῦ *Γελοιογραφικοῦ* μέρους ἱκανῶς μᾶς διεσκέδασαν αἱ *Ἑπαρχικαὶ Ἐντυπώσεις* τοῦ κ. Θ. Βελλιανίτου ὅστις ὡς ἀπεσταλμένος τῆς *Ἀκροπόλεως* κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν σεισμῶν ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νῦντιληφθῆ καὶ τοῦ κωμικοῦ μέρους τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἐπαρχικῆς καταστάσεως, ἣν ἐκτίθησι μετὰ πολλοῦ ἁλατος. Ἐπίσης τὸ *Ἠλέον Ἠγαίστειον* τοῦ ἀγαπητοῦ διευθυντοῦ τῆς *Σημαίας* κ. Κλαποθάκη καὶ τὰ ποιήματα τῶν κ. κ. Σουρῆ καὶ Τσακασιάνου εἶνε ἐκ τῶν νοστιμωτέρων τῆς συλλογῆς.

Μετὰ τὴν σύντομον ταύτην ἀποψιν τῶν γαργαλιστικῶν Περιεχομένων τοῦ καλλίστου τούτου *Ἡμερολογίου* οὐ καὶ ἡ τυπογραφικὴ τελειότης ἀμειλλᾶται πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν περιεχομένων, καθῆκον ἡμῶν θεωροῦμεν νὰ συγχαρώμεν τῷ κ. Κ. Φ. Σκόκῳ ἐπὶ τῇ τελειότητι τοῦ ἔργου ὅπερ προσφέρει εἰς τὴν πενιχρὰν ἐτησίαν φιλολογικὴν συγχομιδὴν.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ὁ Σωκράτης παρατηρήσας ὅτι ὁ Ἀντισθένης περιέστρεφε τὸν μανδύαν του εἰς τρόπον ὥστε νὰ φαίνωνται αἱ ὀπαὶ τῷ εἶπε: «Διὰ τῶν ὀπῶν τοῦ μανδύου σου βλέπω τὴν ὑπερηφάνειάν σου».

Ὁ Δουξ de Richelieu εἰσελθὼν ἡμέραν τινα, χωρὶς ν' ἀναγγεληθῇ, εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Δουκίσσης, τῆς πρώτης του συζύγου, εὐρέθη αἶφνης ἀπέναντι τοῦ ὑπασπιστοῦ του, ὃν ἐγνώριζεν ὡς ἀναπληρωτὴν του, παρὰ τῇ κυρίᾳ Δουκίσσῃ. Συνδιαλεχθεὶς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετὰ τῆς Δουκίσσης δι' ἐνδιαφερούσας ὑποθέσεις, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ ὑπασπιστοῦ του, ἀπετάνθη μετὰ τὸ πέρας τῆς συνδιαλέξεως καὶ εἰς τὸν ἱπποτικώτατον ὑποδεέστερόν του: Γνωρίζω, τῷ λέγει, ὅτι ἡ κυρία Δούκισσα ἀγαπᾷ πολὺ τὴν ἀπομόνωσιν· θὰ μὲ ὑποχρεώσητε πολὺ, ἐν ὅσῳ τὸ τοιοῦτο δὲν ἐνοχλῇ τὴν κυρίαν Δούκισσαν, νὰ ἐρχοσθε ὅπως συμμερίζησθε τῆς ἀπομονώσεώς της.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΩΝ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΩΝ

(A. von WINTERFELD).

ΥΠΟ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ Μ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

(Συνέχεια προηγ. φυλλάδιου).

—Ὁχι· ἡ ἐργασία μου ἐτελειώσεν, ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις.

Ἐπὶ τῆς χαριέσσης μορφῆς τοῦ νεανίου διήλθεν ἀκτίς χαρᾶς.

—Ἀνυσυχω δι' ὑμᾶς, εἶπεν ἡ δεσποινίς, συνεγίζουσα τὴν δουλίαν· εἶνε λοιπὸν ἡ ὑπόθεσίς σας πολὺ σοβαρά;

—Σοβαρωτατὴ· ἀλλ' εὐλογῶ τὴν ἐπιμονὴν τῶν διωκτῶν μου, διότι μοὶ παρέχει τὴν εὐτυχίαν νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ, πράγμα, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν. Ἦδη ἐκ τῶν προτέρων, ἡσθάνομην μεγάλην εὐχαρίστησιν, διότι ἐμελλον νὰ συνομιλήσω μετὰ τῆς εὐφρεστάτης γυναικὸς τοῦ αἰῶνός μας.

Ἡ ἐντύπωσις τῶν λόγων τούτων ὑπῆρξεν τόσῳ καταφανῶς εὐνοϊκῇ, ὥστε ὁ Μέρτσιος ἐνεθαρρύνθη καὶ ἤρξατο ἐλπίζων.

—Μὴ τὸ ἐκλάθητε ὡς κολακείαν, εὐγενεστάτη κυρία, ἐξηκολούθησεν, ἵνα σᾶς εἶπω, ὅτι τὰ ἀπομνημονεύματά σας μὲ κατέθελξαν... τί ὕψος! ὁποῖα δύναιμι λόγου! τί εἰκόνες!...

Ἐκπλήσσονται τινες πῶς τὰ ἰχθυόδια τρέχουσι πρὸς τὸ δέ-

λεαρ καὶ δὲν διακρίνουσι τὸ ἄγκιστρον μήπως δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον; Ἡ συνετὴ καὶ εὐσεβὴς συγγραφεὺς ἔπατο, ὅπως ἡ χρυσαλλίς περὶ τὴν φλόγα, εἰς ἣν ἡ κουφότης τῆς ὀρμητικῆς τὴν εἶχεν ὥθήσει.

— Δὲν εἶνε ἀληθές; ἀπεκρίθη μειδιώσα· καὶ μάλιστα ἡ βαρὼνῃ Ραίβνις. . . πῶς εἶνε δυνατόν, ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῆς, νὰ φαντασθῇ, ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα.

— Ὡς πρὸς τοῦτο, δὲν εἶμαι καθ' ὁλοκληρίαν τῆς ιδέας σας, ὑπέλαθεν ὁ νεανίας· διὰ τὴν βαρὼνῃν, ἣτις ἐστερεῖτο πνεύματος, παραδέχομαι τὸ ὀρθὸν τῆς γνώμης σας, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ ταύτην γενικῶς ὡς ὀρθήν, ἅπ' ἐναντίας μάλιστα, θὰ τὴν ἀντικρούσω. Τὸ πνεῦμα, εὐγενεστάτη δεσποινίς, ἐπιδρᾷ περισσότερον ἐπὶ τοῦ λογικοῦ ἀνδρὸς ἢ ἡ μόνον τὰς αἰσθήσεις προσβάλλουσα σωματικὴ χάρις. Τὸ πνεῦμα ἀναπληροῖ τὸ σῶμα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε τὰ ὅρια τῶν διαφορῶν βαθμίδων τῆς ἡλικίας ἐξαλείφονται ὁλοτελῶς. Πρὸς αἰσχὸς μου, ὀφείλω εἰλικρινῶς νὰ δηλογήσω, ὅτι πρότερον ἤμην ἀσπονδὸς ἐχθρὸς τῆς ιδέας ταύτης, παραδείγματι ὅμως τινὰ ἤρξαντο νὰ με μεταπείσωσι, καὶ ἤδη εἶμαι ὁ θερμότερος ὑπερασπιστὴς τῆς θεωρίας ταύτης.

— Καὶ ἀπὸ πότε; ἐάν μοι δίδητε τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἐρωτήσω;

— Ἀφ' ὅτου σᾶς εἶδον, δεσποινίς.

Ἐλῶς ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις· ἀλλ' ὁ γέλως οὗτος ὑπέκριπτε φλόγα ἐσωτερικοῦ πυρός, τὸ ὁποῖον ἡ δεσποινίς Δοριβούχ ἐθεώρει τέως δι' αὐτὴν ὡς ὅλως ἀδύνατον· οὐδαμῶς ἀλλαχού ἐπέρχονται ἀλλοιώσεις συχνότεραι καὶ ἰσχυρότεραι ἢ παρὰ τῇ γυναικί καὶ μάλιστα τοιαύτη, τῆς ὁποίας τὸ στήθος δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀνακινήθῃ ὑπὸ ἐρωτικῆς ταραχῆς.

— Θέλετε νὰ πληρώσητε τὸ χρέος τῆς εὐγνωμοσύνης σας, δι' ὑπερβολικῆς εὐγενείας, κύριε.

— Ὅχι, δεσποινίς. Πλὴν ὀφείλω νὰ κρατήσω τὴν ἐπὶ τῶν χειλέων μου ἀνερχομένην δικαιολόγησίν μου. . .

— Καὶ ὅμως, αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον δύναμαι νὰ δεχθῶ· ἄλλως ὀφείλω, τὴν ἀστείότητά σας. . .

— Ἀστείότητα, δεσποινίς!

Ἡ κυρία ἐγέλασεν αὐτὴς ἡγήροτερον καὶ θορυβωδέστερον. . . Ἡ ὀρθοπροσύνη εἰσῆλθεν εἰς νέον ἀγῶνα πρὸς τὴν ματαιότητα.

— Θέλετε λοιπὸν καλὰ, νὰ με κάμητε νὰ πιστεύσω ἔρωτα δι' ἐνὸς μόνου βλέμματος;

— Δὲν θέλω νὰ σᾶς κάμω νὰ πιστεύσητε τοῦτο. . . Σας ἔχω ἤδη συναντήσει καὶ ἄλλοτε, ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς βαρὼνης Βαλδέργ, ὅτε ἀνεγινώσκετε τὸν πρῶτον τόμον τῶν Ἀπομνημονευμάτων σας. . . ὁ μαγευμένος ὀφθαλμὸς μου ἐκρέματο ἀπὸ τῶν χειλέων σας. . .

— Κύριε! εἶπε διὰ τόνου ἐπιπληκτικοῦ.

— Συγγνώμη, κυρία μου, ἐπιθύρουν ὁ νεανίας ἐγειρόμενος καὶ οὗτος· ὄνειρεύομαι. . .

— Ἀναμφιβόλως, κύριε μου· καὶ διὰ νὰ σᾶς ἐξυπνήσω ἐντελῶς, εὐρίσκωμαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω τὰ

εἴκοσιν ἔτη, ἅτινα μᾶς χωρίζουσιν. Φυλάξατε τὰς περιποιήσεις σας ταύτας διὰ καμμίαν νεωτέραν.

Ὁ Μέρτιος ἔστατο με ὀφθαλμοὺς τεταπεινωμένους. Ἐμελλε ν' ἀποτύχῃ ἡ πρώτη του ἀπόπειρα; Ὑψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἤρξατο νέας ἐφόδου.

— Μάλιστα! ὑπέλαβε, ἐνῶ πικρὰ εἰρωνεῖα ἐκίνησε τὰ χεῖλη του· διὰ καμμίαν ἐλαφρόμυκλῃ, ἐπιπόλαιον καὶ ἄπειρον κόρην, ἡ ὁποία πιστεῖται ὅπως, ὅτι ἀγαπᾷ. . . καὶ συντρίβει μετὰ ταῦτα τὴν καρδίαν μας. Θὰ ἐνοήσατε πιστεύω, ὅτι αἱ νέαι αὐταὶ μοὶ ἔχουσι προξενήσει πολλὰς θλίψεις. . . ὦ! τὰς ἀθλίας ταύτας νέας! Μόνον μετὰ τῶν γυναικῶν τῆς ἡλικίας σας πρέπει νὰ ζητῇ ὁ ἀνὴρ τὴν ἀληθῆ φιλίαν.

— Αὐτὸ τὸ εἶπον καὶ ἄλλοι, εἶπεν ἡ δεσποινίς.

— Τὴν φιλίαν ἠνωμένην μετὰ τῆς θελατικῆς μαγείας τοῦ ἔρωτος, προσέθηκεν ὀρμητικῶς ὁ Μέρτιος.

Αὐτὸ ἦτο παραπολύ. Ἡ κυρία ἡγέρθη καὶ ἐσήμανε τὸν κώδωνα· ὥστε καὶ ἡ δευτέρα ἐφοδὸς ἀπεκρούσθη. Ἐπρεπε ν' ἀποτολήμῃ καὶ τρίτην; νὰ προσποιηθῇ τὸν τεταραγμένον; Καὶ διατὶ τάχα ὄχι;

— Θεέ μου! τί ἐπραξα; ἐπιθύρουν ὡς νὰ ὠμίλει καθ' ἐαυτόν ἡ δηλογία ἀνῆλθεν ἀκουσίως ἐπὶ τῶν χειλέων μου.

Τότε ἠνωρθώθη ἐξημμένος καὶ προσέθηκε μετὰ φωνῆς ἰσχυροτέρας:

— Δεσποινίς! συγχωρήσατέ με διότι σᾶς προτέβαλα· ἄς πάθῃ, ὅτι πάθῃ, δὲν θέλω πλέον νὰ σᾶς ἐνοχλῶ διὰ τῆς παρουσίας μου.

— Πῶς! θέλετε νὰ ἐκτεθῇτε εἰς τὸν κίνδυνον; εἶπεν ἡ κυρία, ἐκπεπληγμένη.

— Ἀφ' ὅτου ἀπέκτησα τὴν δυσμένειάν σας μοὶ φαίνεται οὗτος ἐλάχιστος.

Προσπειρήθη ὅτι ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ.

— Μείνατε! εἶπεν ἡ κυρία, κωλύουσα αὐτόν· εὐθύνομαι πρὸ τῆς κυρίας Βαλδέργ διὰ τὴν ἀσφάλειάν σας.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ ὑπηρέτης

— Συνόδευσε τὸν κύριον εἰς τὸ πρᾶσινον δωματίον, διέταξεν ἡ κυρία.

Ὅτε ἔφθασεν ὁ νεανίας εἰς τὸ δωματίον του καὶ ἔμεινε μόνος ἐκάθησε παρὰ τι παρὰ θυρον πλήρης σκέψεων. Ἐβελτιώθη ἡ ἐχειροτέρευση ἡ ὑπόθεσίς του; ὅ,τι εἶπεν ἡ κυρία Δοριβούχ ἦτο ἀλήθεια ἢ προσποίησις; Ἀλλ' εἴτε ἀλήθεια εἴτε προσποίησις, τὸ πρόσωπον, ὅπερ ὀφείλε νὰ παίζῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ τὸν ἐστενοχώρει καθ' ὑπερβολήν. . . ἀλλὰ μήπως δὲν ἐπραττε τοῦτο ἐξ ἀνάγκης; ὑπᾶρχεν ἄλλο μέσον νὰ ἐπανέυρῃ τὴν ποθητὴν του Καικιλίαν;

Ἦρξατο τότε βαδίζων ἀνησυχῶς ἐν τῷ δωματίῳ καὶ ἐπειδὴ τῷ ἐφάνετο τοῦτο πολὺ στενὸν ἐπροχώρησε πρὸς τὸν διάδρομον. Ἐὰν ἐκεῖθεν ἡδύνατο νὰ κατασκοπεύσῃ τὴν δεσποινίδα Δοριβούχ θὰ ἐμετριάζετο ἡ στενοχωρία του.

Ὅτε ἔμεινεν αὕτη μόνη, ἔστη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς εἰς τὴν θέσιν, εἰς ἣν εὐρίσκετο, ὅτε ὁ νεανίας ἀνεχώρησεν ἀπὸ πλησίον

της, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν προσηλωμένοι πλήρεις σκέψεων, ἐπὶ τῆς θύρας, δι' ἧς οὗτος εἶχεν ἐξέλθει.

Ἐγκαίρως τὸν εἶχεν ἀποδιώξει, διότι ἐὰν ὠμίλει μετ' αὐτοῦ περιττότερον. . . Διέκοψε τὴν σκέψιν ταύτην ἀποτόμως καὶ προύχωρησε πρὸς τὸ κάτοπτρον, τὴν ἐπικινδυνωδεστέραν ὁδὸν, ἐξ ὧν ἠδύνατο νὰ ἐκλέξη, εἴτε τῇ ἔλεγεν οὗτος τὴν ἀλήθειαν εἴτε τὴν ἐκολάκευε. Ἐρρίψεν ἐπ' αὐτοῦ ἐν βλέμμα, καὶ ἐφάνη δυσαρεστηθεῖσα. . . δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς δὲν ἐξέσπασεν ἡ ὀργή της. . . τοιαύτη τρέλλα! . . . ἀλλὰ διατί τάχα; Ἐλαβεν ἀπὸ τοῦ ἐρμαρίου τοῦ κομωτηρίου της μανδύλιον καὶ τὸ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της. Ἐὰν ἐσκέπτετο ὠρμώτερον τὸ πρᾶγμα θὰ ἥλλασεν ὅψιν· αἱ περὶ γυναικῶν σκέψεις τοῦ Μερτσίου δὲν ἦσαν κακαί. Ἐρρίψε καὶ δεύτερον βλέμμα ἐπὶ τοῦ κατόπτρου. — Πῶς φαίνομαι! οὕτως ἐνδύονται αἱ γραῖαι. . . οὕτω καταντῶσιν ὅσοι ἀποσύρονται ἀπὸ τὴν κοινωνίαν.

Ἐξῆλθε τότε ταχέως τοῦ δωματίου, καὶ ἐπανῆλθε μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐν ἄλλῃ ἐνδυμασίᾳ. Εἶχε μέγα δίκαιον ὁ εἰπὼν, ὅτι τὸ ἐνδύμα κάμει τὸν ἄνθρωπον. . . Μὲ ἀνοικτὸν καὶ καλῶς κεκομμένον μεταξωτὸν ἐνδύμα, μὲ κεφαλὴν ἀσκεπῇ καὶ μὲ βόδον ἐπὶ τῆς κόμης, φαίνεται τις ἄλλως ἢ μὲ χιτωνίσκον καλῆς οἰκοκυρᾶς καὶ γεροντικὸν σκούφωμα.

Τὰ πρῶτα βήματά της ὑπῆρξαν αὐθις πρὸς τὸν καθρέπτην, ἐμειδίασε δὲ ἅμα ἰδοῦσα ἑαυτήν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα ἐκρούσθη.

— Εἰσέλθετε! εἶπεν ἡ δεσποινίς.

Καὶ προσήλωσε τὸ φλογερὸν βλέμμα της ἐπὶ τῆς θύρας. . . Εκείνος θὰ ἦτο πάλιν! . . . ἀλλ' ἔτι μὲς σκιὰ ἀπογοητεύσεως διήλθεν ἐπὶ τῆς χαριέσσης μορφῆς της. . . ὁ εἰσελθὼν, ἦτο ὁ δικαστὴς Χοῦμπελ παρατηρῶν αὐτὴν μετ' ἐκπληξέως.

— ὦ! εἶπε τέλος οὗτος μὲ ὕψος μετριόφρον, αὐτὸ δὲ δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἀπαιτήσω.

Ἡ κυρία παρετήρησεν αὐτὸν, ἐκπληκτος.

— Τί δὲν δύνασθε ν' ἀπαιτήσητε; ἠρώτησε

— Πρὸς χάριν μου νὰ καλλωπίζησαι τόσο πολύ.

Κίνημα τῶν ὤμων, οἰκτον ἐμφαίνον ὑπῆρξεν ἡ μόνη της ἀπάντησις· ἀλλ' ὁ δικαστὴς δὲν παρετήρησε τοῦτο.

— Οὐχ ἦττον τοῦτο μὲ κολακεύει, ἐξηκολούθησε, διότι ἐννοῶ ὅτι ἀπέκτησα τὴν εὐνοίαν σου καὶ κατὰ συνέπειαν λαμβάνω τὴν τόλμην νὰ σοὶ ὑπενθυμίσω λίαν χαμηλοφώνως καὶ ταπεινῶς. . . τὴν γνωστὴν ἀπάντησιν. . .

— Περὶ ἄνθρωπος! ἀπεκρίθη ἡ κυρία· πρὶν ἢ νυμφευθῇ τις μίαν νέαν χρεωστεῖ νὰ προσπαθήσῃ πρῶτον ν' ἀποκτήσῃ τὸν ἔρωτά της.

— Καὶ μήπως δὲν τὸ ἐπραξά;

— ὦ! βέβαια! εἶσαι τόσο εὐγενής. . . ἔχεις τόσα προτερήματα, ὥστε νὰ ἀρέσκῃς;

Ὁ Χοῦμπελ ἐμόρφασεν ἄλλοκότως.

Θεέ μου! εἶπεν· ἡξέυρω καλῶς τί μοὶ ἐλείπει. Ἡ νεότης μου παρήλθεν. . . ἀλλὰ. . . ἀφοῦ ἐδῶ οὐδεὶς μᾶς ἀκούει. . . σοὶ

λέγω, ὅτι ἐπὶ τέλους μόνον κατὰ δέκα ἔτη σὲ ὑπερβαίνω.

Ἡ κυρία ἐποίησε χειρονομίαν, διαψεύδουσα τοὺς λόγους τοῦ δικαστοῦ.

— Τί; σοὶ φαίνονται παραπολλά; ἠρώτησεν οὗτος· ἔ! τότε ἄς τὰ καμώμεν ὁκτώ! εἰς τὰ μεγάλα ποσὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξετάζῃ τις τόσο μικρὰν διαφορὰν.

Σκοτεινὴ ὀργῆς ἐρυθρότης ἐκάλυψε τὰς τρυφεράς παρειάς τῆς δεσποινίδος.

— Εἶσαι ἀνυπόφορος ἄνθρωπος, κύριε δικαστά!

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν οὗτος βαθέως ὑποκλινόμενος· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶνε δυνατόν μετεβλήθην τόσο πολὺ ἀπὸ τῆς πρωίας, ὅτε ἤμην εἰσέτι ἀξιαγάπητος, θὰ εἰπῇ, ὅτι θὰ μετεβλήθητε ὑμεῖς. . . θὰ ἠδύνατο δὲ τις νὰ τὸ ὑποστηρίξῃ μετὰ θεβαιότητος. . .

— Τί;

— Ὅτι. . . θέλετε ν' ἀρέσκῃτε εἰς ἄλλον τινα.

Ἡ κυρία ἐμελλε νὰ ἀποκρούσῃ ἐντόνως τὸν Χοῦμπελ, ὅτε εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ ἡ Καικιλία, ὀλίγον τεταραγμένη.

— Τί θέλεις λοιπὸν, Καικιλία; ἠρώτησεν ἡ δεσποινίς Δορυβούχ μετὰ δυσαρεσκείας.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην· ἀλλ' ἐφοβήθην τόσο πολὺ!

— Ἐφοβήθης; καὶ διατί;

— Ὅτε πρὸ μικροῦ διηρχόμην ἀπὸ τὸν διάδρομον διέκρινα ἓνα νέον.

Ἡ δεσποινίς ἐπέταξεν αὐτῇ δι' αὐστηροῦ βλέμματος σιγὴν.

— Ἐνα νέον! ἐπανελάβεν ὁ δικαστὴς ἐκτεπληγμένος. Ἀλλ' ἡ Καικιλία δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὴν ὀρμὴν τῶν αἰσθημάτων της.

— Πιστεύω, ὅτι ἐμάντευσα τὰ πάντα, ἐξηκολούθησε μετ' αὐξήσεως ταραχῆς.

— Ἀλλὰ δὲν σὲ ἐννοῶ ποσῶς, ἀγαπητή μου κόρη. . . πῆγαινε εἰς τὸ δωματίόν σου. . . δὲν τὸ εὐρίσκω διόλου εὐγενές τὸ ν' ἀναμιγνύεσαι εἰς ὑποθέσεις, μὴ ἀφορώσας σε.

— Λοιπὸν ἓνας νέος εὐρίσκεται ἐδῶ, εἶπεν ὁ Χοῦμπελ, ἅμα τῆς νεάνιδος ἐξελεύσεως ᾶ, ᾶ!

Ἡ δεσποινίς εὐρέθη ἐν δεινοτάτῃ θέσει καὶ ἐσκέπτετο πῶς ἠδύνατο κάλλιον νὰ δικαιολογηθῇ, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ ὑπηρέτης.

— Εὐγενεστάτῃ δεσποινίς. . . ἤρξατο περιδεής.

Ἡ κυρία τοῦ ὤρμησε πρὸς αὐτὸν διὰ βημάτων ταχέων.

— Τί συμβαίνει λοιπὸν; ἠρώτησε χαμηλοφώνως.

— Πρόκειται περὶ τοῦ ξένου μας, ἀπεκρίθη οὗτος· ὅτε πρὸ ὀλίγον διηρχόμην ἀπὸ τὴν στοὰν παρετήρησα κάτω, εἰς τὸν κῆπον, ἓνα κατακόκκινον καὶ τεταραγμένον ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος παρετήρει μὲ προσοχὴν τὰ παράθυρά μας.

— Θὰ ἦνε βέβαια κανεὶς ἀπὸ τοὺς διώκτάς του ἐσκέφθη ἡ δεσποινίς Δορυβούχ. . . εἰπέ εἰς τὸν ξένον μας νὰ κρυβῇ καὶ νὰ μὴ καταβῇ κατ' οὐδένα λόγον.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐξέλθῃ ὁ ὑπηρέτης, ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος εἶχεν ἤδη εἰσελθεῖ ἐν τῷ δωματίῳ.

Ἡ δεσποινὶς ἐταράχθη ὀφθαλμοφανῶς, ὁ γηραιὸς ὑπηρέτης κύψας ἐξῆλθεν, ὁ δὲ δικαστὴς συνεφρωδῶθη.

— Ἄ! Ἄ! ἀνέκραξεν.

— Διατὶ ἐκτίθεσθε οὕτως εἰς τὸν κίνδυνον; ἐψιθύρισε ἡ δεσποινὶς τῷ νεανίᾳ.

— Συγγνώμην. . . δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν μου νὰ ἀκούσω αὐθις τὸν τόνον τῆς φωνῆς σας!

— Μοὶ κάμνεις τὴν χάριν νὰ με συστήσης πρὸς αὐτόν; παρεκάλεισεν ὁ γέρον ἐραστής.

Ὁ κύριος δικαστὴς Χοῦμπελ, εἶπεν ἡ δεσποινίς.

Καὶ ἐγὼ μετὰ τίνος ἔχω τὴν τιμὴν. . .

Ὁ Μέρτσιος ἠτοιμάζετο νὰ εἶπῃ τὸ ὄνομά του· ἀλλ' ἡ ροστατίς του ἐπρόλαβεν αὐτόν.

— Ὁ κύριος μοὶ ἐσυστήθη ἀπὸ τὴν βικρόνην Βαλθέργ, εἶπεν αὐτῇ ἔρχεται δέ. . . χάριν τῶν Ἀπομνημονευμάτων μου.

Ὁ Μέρτσιος ἐπωφελήθη τῆς συγχύσεως, ἥτις ἐπῆλθε τῇ δεσποινίδι, ἔνεκα τοῦ ἀναγκαίου ψεύδους, τὸ ὁποῖον ἐξεστόμισεν, ὅπως προχωρήσῃ εὐθὺ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐλευσεώς του· ἀλλὰ πρὶν ἢ δυνήθῃ νὰ ὁμιλήσῃ τὸν ἐπρόλαβεν αὐθις ἡ δεσποινίς.

— Πρόκειται πρὸ πάντων περὶ μιᾶς ἀπαιτήσεως, εἶπε.

— Δι' ἐν χωρίοντι βιβλίου, προσέθηκεν ὁ νεανίας.

— Τὸ ὁποῖον ἡ κυρία Βαλθέργ ἐπιθυμεῖ νὰ διορθώσῃ.

— Ἄ! Ἄ! ἔκαμιν ὁ Χοῦμπελ. . . Ἀλλὰ. . . εἶπετε, ὅτι δὲν θὰ δημοσιεύσητε τὸν δεῦτερον τόμον ἐν ζῳῇ. . .

— Σὺ αὐτὸς συνέτεινες εἰς τὸ νὰ μεταβάλῃς ἀπόφασιν, ἀπεκρίθη ἡ δεσποινίς. . . Νομίζεις ὅτι εἶχα ὀρεξίν ν' ἀπωλέσω τὴν δίκην;

Ὁ δικαστὴς ἐποίησε μορφασμὸν, ἐμφαίνοντα δυσπιστίαν καὶ παρετήρησεν ἀμοτέρους διὰ βλέμματος ὑπόπτου. Ἐνόει καλλίστα, ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν λεχθέντων ἦτο ἀληθές.

— Ὑποπτεύεται, ἐψιθύρισε κρυφίως τῇ δεσποινίδι ὁ νεανίας· ἐξαγαγετε τὸ χειρόγραφον ὅπως πιστεύσῃ, ἴσως δὲ καὶ ἀπομακρυνθῇ. . . μ' ὅλην του τὴν αἰσθηματικότητα.

Ἡ συγγραφεὺς ἠνέφωξεν ἐρμάριον τι τοῦ γραφείου της καὶ ἐξήγαγεν ἐκεῖθεν τὸ χειρόγραφον, τὸ ὁποῖον ὁ Μέρτσιος παρετήρει με βλέμματα πυριφλεγῆ.

Τοῦτο ἔπεισεν ἐντελῶς τὸν δικαστὴν, ὅστις χαιρετίσας ἀπέσύρθη.

Ἦδη ἐφθασεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ὁ Μέρτσιος ἔπρεπε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀποφασιστικὴν ἐφοδὸν του.

Ἡ δεσποινίς ὑπέδειξε αὐτῷ τὸ δυσχερές τῆς θέσεώς της.

— Εἰς ποίαν θέσιν με ἐφέρατε, εἶπεν, ὥστε νὰ ἐπινοήσω τοιαύτην πρόφασιν, ὅπως σὰς λυτρώσω ἀπὸ τοῦ ἐπαπειλοῦντος σας κινδύνου.

— Ὁ κίνδυνος οὗτος δὲν ὑφίσταται, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας μετὰ ἐντελῶς προσπεποιημένου πάθους.

Ἡ κυρία παρετήρησεν αὐτὸν ἐκπληκτος.

— Ἦτο μόνον πρόφασιν, ὅπως φθάσω πλησίον σας!

— Κύριε!

— Καὶ μόνος ὁ ἔρως! . .

— Σιωπήσατε, κύριε· σὰς τὸ διατάσσω!

Ἀλλ' ὁ Μέρτσιος προῦχώρει ὁλονέν.

— Ἡ πρώτη μου ἐξομολόγησις σὰς προσέβαλε· ἐξηκολούθησε ἐσκεπτόμην νὰ σιωπήσω· ἀλλ' ἡ θέα τῶν ἀπομνημονευμάτων σας, μοὶ ἀφῆρεσαν αὐθις πάντα δισταγμὸν καὶ ἀμφιβολίαν.

— Τί δισταγμὸν; τί ἀμφιβολίαν;

— Ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχῃ τις ἀγαπήσει, μετὰ καρδίας τόσον ποιητικῆς, οἷα ἡ ἰδική σας. Μάλιστα, κυρία μου, τὸ μυστικὸν προδίδεται ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς τὸ νέον σας σύγγραμμα, καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, δι' ὃν δὲν θέλετε νὰ δημοσιεύσητε τὸν δεῦτερον τόμον.

Ἡ κυρία ἐποίησε κίνημα ἀρνητικόν.

— Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου! εἶπεν ὁ Μέρτσιος μεθ' ὀρμῆς, εὐθέως πάντοτε βαίνων πρὸς τὸν σκοπὸν του· ἤμπορῶ νὰ στοιχηματίσω μέγιστον ποσόν, ὅτι θέλω εὐρεῖ ἐν τῷ δευτέρῳ τόμῳ ὅτι μετὰ βεβαιότητος ὑποπτεύομαι καὶ, ὅτι ἔνεκα τούτου δὲν ἐπιτρέπετε νὰ τὸ παρατηρήσω.

— Καὶ διατὶ ταχα ὄχι; ἀπεκρίθη ἡ δεσποινίς. . . ἀλλὰ βραδύτερον.

Ὁ Μέρτσιος ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ χειρόγραφον.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ ΧΑΣΑΠΗΣ

Γιὰ σένα, φῶς μου, τάφερα γιὰ σένα τὰ παιχνίδια,
Ἔβγα στὸ παραθύρι σου δυὸ λόγια νὰ σοῦ πῶ,
Νὰ ᾄδῃς τὰ μαῦρα ἄστια σου, τὰ σπαθωτά σου φρύδια,
Ἔβγα μὴν ἦσαι ἄπονη· τὸ ξέρεις, σ' ἀγαπῶ.

Τί σπλάχνα σοῦ δῶσ' ὁ Θεός; Γιὰ μιὰ σταλίτσα ὕπνο
Μ' ἀρίνεις καὶ παιδεύομαι ἴσως ἂν ψάρι στὴ φωτιά·
Ἐγὼ γιὰ σένα ἄφησα, γένετι, χαρὰ καὶ δαίμνο·
Ἔβγα τ' ἀγιάζι μ' ἔφαγε, ρίψε μου μιὰ ματιά!

Ἄν εἶχα στὸ κεφάλι μου βασιλικὰ κορώνια
Σὰν πέτρα θὰ τὴν ἔσερνα στὸ τσάμι τὸ κουφό·
Ἐύπνα δυὸ λόγια νὰ μοῦ πῆς γρυκώφωνη τρυγώνα,
Εὐπνα κι' ἂν θέλεις δῶσε μου φαρμάκι· τὸ ρουφῶ.

Σοῦπε κανένας τίποτε ποτὲ κακὸ γιὰ μένα;
Σοῦ ἔκαμαν παράπονα, φῶς μου, στὸ μαχαλᾶ;
Τὸ ξέρεις, δὲν ἀψήφισα ποτὲ ἐγὼ κανένα,
Ἐχθροὺς ἂν ἔχῃς πὲς μου το, κάμνω μ' αὐτοὺς καλὰ.

Ἄν ἔχῃς γειτονόπουλα ποῦ εἶν' ὁ πειρασμός σου,
Μὲ μιὰ ματιά σου δεῖξέ μου ποῦ εἶνε νὰ τὰ δῶ,
Νὰ σοῦ τὰ κάμω σὰ σκυλιὰ νὰ σπαρταροῦν ἐμπρός σου,
Καὶ νὰ τὰ πιάνουν σύγκρυα ἐδῶ ἴσως τραγουδῶ.